

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

PARIŽSKÉ INTRIKY

D'Artagnan je
ZRÁDCE

Ilustrace
Petr Kopl

bambóok

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

PAŘÍŽSKÉ INTRIKY

D'Artagnan je zrádce

bambóok

JE MI DVANÁCT, CHODÍM DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE POŘÁD ROZČILUJU S RODIČI. OPRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DOSPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKÁJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VYROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI POŘÍDLI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍZE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉGROU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠELA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TETOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MAJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STAŘÍKY. MAMINKA PAK S TETOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMU SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘÍŠLI S TÍM, ŽE BYT JE MALÝ, ŽE JE V PRAZE HROZNÉ ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, A KOUPILI DŮM SE ZAHRADOU KOUSEK OD PRAHY.

MAMINCE JE TO JEDNO, ONA PRACUJE JAKO PŘEKLADATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE VYŘIZUJE PŘES MAILY, TATÍNKOVÍ TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍŽDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘÍŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TEREZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYCKY SEDĚLY V JEDNÉ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KATKU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM OPRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZELENÍ SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

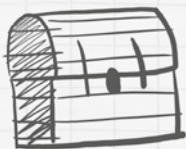
JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚHOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ. VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BRÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO PRAVÁ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KONEČNĚ MÁM JINÉ ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC

CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI. TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.
TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS.
NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DĚJEPISNÝ ATLAS, ALE HODNĚ
STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ
STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický
od
.....
..
.....
sestaveny

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH
STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM
I MAPY JINÝCH SVĚTADILŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH,
ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKOUSTEM. TAM, KDE JE
LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU
VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTEČKO,
VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM,
KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNĚ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH
PLAVOU VELRÝBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI.
NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA
JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ
JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA
ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY - PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE
MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ
A UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY
Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VÝZKUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA.
ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE
DOSTANU VŮDČYCKY OBLEČENÁ TAK JAKOLIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM
NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VŮDČYCKY UMÍM
MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ. TAKY JSEM ZJISTILA, ŽE Z MINULOSTI
DO SOUČASNOSTI NEMŮŽE PŘIJÍT VÍC LIDÍ, NEŽ KOLIK TAM ZE SOUČASNOSTI ODEŠLO.
TAKŽE SI NEMŮŽU NA PŮDU TAHAT KÁMOŠE TŘEBA Z PRAVĚKU. LEDA BYCH MÍSTO NICH
V TOM PRAVĚKU ZŮSTALA, A TO BRR.

ZATÍM JSEM NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT.
MYŠLELA JSEM, ŽE JE V TOM NĚJAKÁ LOGIKA, ALE ATLAS NEJSPIŠ FUNGUJE PODLE
NĚČEHO ÚPLNĚ JINÉHO. NĚKDY - ALE OPRAVDU JEN NĚKDY - TO VYPADÁ, ŽE PLNÍ
PŘÁNÍ. TŘEBA KDYŽ JSEM SE CHTĚLA ZNOVU POTKAT S NĚKÝM V MINULOSTI, KDO
MĚ MÁ OPRAVDU RÁD, TAK MI TO DOPŘÁL. A KDYŽ JSEM SE O NĚKoho V MINULOSTI
ÚPLNĚ STRAŠNĚ ŠILENĚ MOC BÁLA, TAK MĚ TAKY POSLAL PŘESNĚ NA TO MÍSTO
A DO TOHO OKAMŽIKU. ALE JINAK ZATÍM FAKT NEVÍM.

JO A BARČA. TEĎ UŽ STOPROCENTNĚ VÍM, ŽE SE MNOU DO TĚ MINULOSTI
CESTUJE JAKO ČLOVĚK. A VODÍ MĚ ZPÁTKY DOMŮ. ČÍM DÁL VÍC CHCI
ZJISTIT, KDO TA KOČKA VE SKUTEČNOSTI JE - A JAKÉ SE MNOU VLASTNĚ
MÁ ÚMYSLY. PROTOŽE ONA BEZPOCHYBY NĚJAKÉ MÁ...

Kapitola 1

Paní učitelka Benešová, zocelená výchovou mnoha předchozích generací žáků, zřejmě trpěla určitou formou masochismu, jelikož *přes* to, že s Bářinou třídou vyráběla na Halloween škrabošky ze škrobového papíru, rozhodla se se stejným stádem divoké zvěře vyrábět vánoční ozdoby za použití téměř stejného materiálu, tedy škrobu a nafukovacích balonků, jen místo papíru si měli přinést nitě, přízi a bavlnky. A těch balonků mohli mít víc, a dokonce různých tvarů.

Poučena předchozím vývojem preventivně zabavila Jílkovi kružitko ještě dřív, než začala vysvětlovat pracovní postup, který nebyl nijak složitý – rozdělat škrob, nechat v něm nacucat nitě, bavlnky nebo přízi a nafouknout balonek jen tolik, aby držel pěkný tvar. Nemusí být nijak veliký, protože, jak soudila paní učitelka Benešová, nikdo doma nebude mít vánoční baobab, tak aby se to na stromek vešlo.

„Bábobap, bábobap,“ opakoval nadšeně Jílek.

„Baobaby dorůstají do výšky až třiceti metrů,“ hlásil snaživě Jaroušek. „Jejich kmeny dokážou zadržovat vodu, takže se jejich šířka mění v závislosti na množství srážek.“

„No, tak to u vás doma asi hodně lilo,“ poznamenal směrem k Jarouškovi Šmíd. Týna se rozchechtala, až plácala dlaní do lavice, čímž převrhla kyblíček se škrobem. Bára jí pomohla zlikvidovat slizkou louži a vrátila se ke své práci, tedy k pečlivému omotávání matlavých nití kolem balonku. Jeden omotala přesně podle pokynů paní učitelky a zavěsila ho na provázek natažený nad ústředním topením, aby hezky uschl, ale u druhého se rozhodla být originální a omotala jen horní půlku, aby si vyrobila zvoneček. Teď měla chvíli

pauzu, a tak pro jistotu vylila svůj škrob, protože nechtěla uklízet další slizkou louži, a umyla si olemtané ruce. Cestou k umyvadlu zahlédla, jak se Jaroušek snaží vytvořit na svých dlouhých tenkých baloncích vhodných k vytváření nafukovacích zvířátek jakousi pravidelnou geometrickou síť. Hm, tak u nich na vánočním baobabu budou mít nitěné jitrnice, pomyslela si.

Šmíd se zabral do práce tak, že si ani nevšiml, že se Jílek schoval pod lavici a škrobovou nití pečlivě omotává jak nohu jeho židle, tak jeho vlastní nohu tak, aby ve výsledku tvořily kompaktní celek. Všimla si toho však paní učitelka.

„Lukáši!“ zahromovala na Jílka. „Okamžitě vylez!“

Jílek uposlechl, začal se soukat zpod lavice, uklouzl na rozcinaném škrobu, a jak padal, snažil se lavice zachytit. Tu však zvrhl a Šmíd, který chtěl uskočit, ale měl nohu přivázanou k židli, dovršil dílo zkázy, protože pochopitelně ztratil rovnováhu, židle se převrátila, Šmíd spadl na Andrejku, a ta na sebe zvrhla celou misku škrobu.

Paní učitelka na to zádumčivě hleděla a poznamenala, že je moc ráda, že neučí dílny, protože když jsou *tohoto* schopni se škrobem a nitěmi, raději si ani nepředstavuje, čeho by mohli dosáhnout vy-zbrojení kladivý, šroubováky a pilkami.

Zakázala Šmídovi zabít Jílka s tím, že volnočasovým aktivitám se může věnovat až po vyučování, poslala Andrejku k umyvadlu, požádala Týnu, aby odstříhla Šmída od židle, a řekla, že komu už se suší dvě ozdoby nad topením, může si chvíli kreslit na libovolné téma.

Bára si tedy kreslila černou kočičku s bílými tlapkami, čumáčkem a bříškem a co chvíli odbíhala, aby zkontrolovala, jestli už nemá ozdoby dostatečně proschlé. Protože jakžtakž suché ozdoby jim paní učitelka – v sebeobraně raději osobně – nastříkala dle výběru zlatým, stříbrným nebo červeným sprejem, a kdo chtěl, mohl si je ještě tu a tam pomazat lepidlem a posypat třpytítky.

Jaroušek konečně domotal svou precizní geometrickou strukturu, načež se pokusil stočit balonek do spirály a nějak ho svázat dohromady, aby v tomto tvaru vydržel, než nitě uschnou, jenže balonek mu prasknul, takže musel začít znovu.

Když deset minut před zvoněním paní učitelka Benešová zavelela k úklidu, ukázalo se, že dvě třetiny balonků nad topením ještě nejsou

zdaleka tak suché, aby se mohly nastříkat sprejem, Jaroušek že ještě svou geometrickou strukturu nedokončil a Jílkovi že se podařilo nějak uniknout zrakům paní učitelky a místo omotávání balonku z nití nasáklých škrobem vytvořil pavučinu mezi nohama prázdné lavice, asi tak deset centimetrů nad zemí.

Přesto když skončila hodina, vypadala učebna, jako by v ní *neřádilo* stádo dobytka postiženého slintavkou, a Bára si odnášela, pro jistotu v ruce a ne v aktovce, jednu překrásnou kouličku jako zhotovenou ze zlaté pavučinky a červený, stříbrně posněžený zvoneček. Ani si nevzala rukavice, aby jí ta krása cestou domů náhodou nevyklouzla z ruky a nespadla do sněhu. Doma dá ozdoby ještě dosušit na topení. Pak bude muset najít nějakou vhodnou krabičku, ve které je přetransportuje na chalupu, protože Štědrý den letos připadá na středu, pročež jsou v pondělí a v úterý prázdniny, a tím pádem se k babi jizerské jede už v pátek. Tatínek se sice bude muset na pondělí a úterý ještě vrátit do práce, ale maminka už na chalupě zůstane, překládat může kdekoliv, a Bára bude babi pomáhat péct cukroví a zdobit perníčky a schovávat to na půdě, aby to ještě před Štědrým dnem nesežrali bratřenci. Protože ty tam asi teta Mirka se strejdou Vít'ou přivezou taky už v pátek. Nebo v sobotu.

Báru pečení cukroví s babi jizerskou vždycky moc bavilo. Jenže ono nešlo jen o pečení. Pak totiž také zůstala hromada nádobí, které se muselo umýt. Bára si myslela, že to by mohli udělat bratřenci, kteří celý den sáňkovali a při pečení vůbec nepomáhali, jen se pak na cukroví vrhli jako kobylinky, že by to byla taková spravedlivá dělba práce. Ať nepečou, když je to nebaví, ale ať pomůžou jinak. Babička si to docela myslela taky, ale když to loni tetě Mirce řekla, opáčila teta Mirka, že přece Báru nikdo nenutí cukroví péct, že je to její rozhodnutí, klidně přece může jít sáňkovat taky. Což sice Bára samozřejmě mohla, ale styděla by se nechat babi péct cukroví pro celou rodinu samotnou. Večer zaslechla, jak se o tom maminka s tetou Mirkou baví, a teta řekla, že přece na to cukroví a štědrovečerní večeři přispívají finančně všichni stejně, takže opravdu nevidí, v čem je problém. Maminka se jí pokoušela vysvětlit, že přidat na něco půlku peněz a veškerou práci a starost nechat na ostatních není úplně fifty-fifty, tedy půl na půl, a teta na to odsekla, jestli si tedy budou rozpočítávat

vanilkové rohlíčky podle nějakého maminkou navrženého přesného vzorečku, a pak spolu nemluvily až do Štědrého dne. Báře bylo jasné, že to letos jinak nebude. Teta tam nechá oba bratrance, kteří budou lítat po stráni a sáňkovat, ona bude s babičkou péct cukroví a mýt nádoby a uklízet kuchyň, maminka bude od překladů odbíhat, aby babičce pomohla tu uvařit oběd, tu rozvěsit po půdě promáčené oblečení bratranců, tu připravit bramborový salát na Štědrý večer, a tetě to bude připadat úplně v pořádku, protože ona, teta, má děti dvě a *nemůže* si brát práci domů, zatímco Jana, tedy Bářina maminka, má dítě jen jedno a pracuje z domova, takže by měla Mírcu vycházet vstříc podle toho, jak a kdy to Mirka pokládá za vhodné. Bára měla tetu i strejdu i bratrance fakt ráda, ale tohle ji mrzelo. Věděla, že maminku i babičku taky, ale nebudou tetě nic říkat, aby z toho nebyly hádky, které by nejvíc trápily babičku.

S dospěláky je to někdy hrozně těžké, vzdychla si Bára. Ale, napadlo ji, mohla bych si přepsat ten recept na karamelové košíčky z odpalovaného těsta, který jsem v roce 1793 dostala od paní Helvétiové, a s babičkou ho zkusíme! To by bylo prima!

Byla už kousek od domova. Začal poletovat drobný snížek a ve světle pouličních lamp to vypadalo, jako by někdo rozhazoval hrsti démantové tříště. Křúpalo jí pod nohama a panovalo ticho, takové to zvláštní, zimní ticho, kdy sníh pohlcuje skoro všechny zvuky.

Na sloupku u branky seděl ten obrovský huňatý zrzavý kocour, kterého viděla v sobotu. Na konečcích načechraných chloupků mu ulpívaly sněhové vločky jako drobounké hvězdičky.

„Čičící,“ udělala na něj Bára.

Kocour k ní natočil hlavu s temně zlatýma, přátelsky přimhouřenýma očima. To kočky dělají. Když chtějí dát najevo přátelské úmysly, přivrou oči. Bára k němu opatrně vztáhla ruku, aby si ji mohl očuchat. Udělal to a pak se o ni otřel tváří. Bára ho opatrně pohladila, ale to se mu asi moc nelíbilo, protože mu tím splácla načechraný kožíšek. Omluvně se jí otřel o ruku znovu, seskočil a zmizel pod keři.

Bára okem zkušeného stopaře prostudovala okolí, aby našla jeho stopy a zjistila, odkud se na sloupku vzal, ale bez úspěchu. Možná přišel po cestičce vyšlapané ve sněhu jejich botami, takže žádné stopy nezanechal.

Doma ze sebe setřepala sníh hned za dveřmi, aby nenašlapala.

„Haló, haló?“ zavolala, aby zjistila, jestli už se rodičovstvo ráčilo vrátit ze svých pracovních toulek, ale ještě ne, a tak měla celý dům pro sebe. Pověsila vánoční ozdoby u sebe v pokojíčku nad kamna, aby doschly, a vydala se na půdu.

„Barčičí!“ zavolala z posledního schodu. „Jsi tady? Barčinko kočičko!“

„Ňrrr ňaurrr?“ ozvalo se a ve tmě se rozsvítily dvě zelené lampičky, jak Barča otevřela oči.

„Měla jsi venku toho svého nápadníka,“ hlásila jí Bára a Barča otevřela tlamičku v mohutném zívnutí, takže odhalila své běloskvoucí ostré tesáky. Pak se postavila na židli, kde do téhle chvíle spala, a předvedla ukázkový kočičí hřbet, jak se protahovala.

„Znáš ho? Kdo to je?“ vyzvídala Bára.

„Na,“ mníkla Bára, což mohlo znamenat *prosím tě, nebud' zvědavá, nebo vím já? Přece nemusím znát každého kocoura, který se za mnou tahá.*

„Naši se ještě nevrátili,“ oznamovala jí Bára, jako by to kočku mělo nějak vzrušovat. „Tak bychom se zase mohly někam vydat.“

Otevřela truhlu, z truhly vytáhla atlas a položila ho na podlahu.

„A teď chci nějaké znamení,“ nařídila Barče. „Kolikátou stránku mám zkusit?“

Barča na ni otráveně hleděla a pomrskávala ocasem.

Jedna, dvě, tři, začala počítat Bára, sedm, osm... ještě jednou. Devět. Tak dobře.

Nalistovala devátou stránku a položila na ni dlaň. Půda se zahoupala a...

Kapitola 2

... Bára stála na vozové cestě. Byla to trochu jiná vozová cesta, než jaké Bára znala, protože vozová cesta v *jejím* světě byla obvykle tvořena dvěma vyježděnými stopami od pneumatik, mezi nimiž rostla tráva. Vozová cesta v *tomto* světě byla jasným důkazem toho, že pneumatiky ještě vynalezeny nebyly, neboť její kraje byly rozryty hlubokými, úzkými brázdami plnými vody a řídkého bahna a půda mezi nimi byla rozdupána kopyty do mazlavé čvachtačky.

Skvělé, vzdychla Bára. Vážně skvělé. A v tomhle mám jít až – někam. Do civilizace. Navíc pršelo. Nebyly to sice kapky, které by omráčily švába, ale déšť byl docela hustý a vytrvalý a při pohledu na olověně šedou oblohu bylo jasné, že hned tak nepřestane. Bára vzdychla znovu a nešťastně se zahleděla do bahna před nohama. Všimla si, že má zástěru. Ne úplně čistě bílou, malinko nažloutlou, maminka by řekla asi slonová kost, a po stranách i dole lemovanou štykováním. Dostala skvělý nápad, protože pokud něco v dešti naprosto nesnášela, tak když jí pršelo na hlavu. Odvázala si zástěru, přitom zjistila, že má dlouhou sukni z tmavě červené látky, zdobenou žlutozlatými prýmkami, a vypasovaný, ve předu do špičky prodloužený živůtek s širokými tříčtvrtečními rukávy, z nichž jí koukají bohatě nabírané, krajkou zakončené rukávy. Výstřih měl ten živůtek hranatý a na ramenou jí ležel široký límec zdobený podobným štykováním jako zástěra. I na živůtku byly ozdobně našité prýmkami. Látka se Báře líbila, protože házela zajímavé odlesky, jako by to byl samet, ale nebyl to samet, byla jen utkaná ze zvláštních, trochu lesklých nití.

Se zástěrou uvázanou na hlavě jako závoj, takže jí kryla i ramena, se Bára statečně vydala bahnem vpřed. Cesta, po níž jezdí vozy

tažené koňmi, musí končit nebo začínat ve vsi či ve městě, takže je jedno, kterým směrem se vydá. No, úplně jedno ne, protože na jednu stranu to může být k lidským příbytkům blíže a na druhou dál, ale to není podle čeho zjistit. Bára se tedy rozhodla, že půjde po větru, aby jí aspoň nepršelo do obličeje. Šla dost dlouho, což bylo mrzuté, ale aspoň jí to dalo prostor vymyslet několik použitelných historek, až přijde nevyhnutelná otázka, co tu sama dělá, protože ta přijde ve chvíli, kdy někoho potká. Historek už měla naštěstí v zásobě celou řadu, šlo jen o to, která se bude nejlépe hodit – a která ji ještě nenudí.

Už se smrákalo a Bára se začala bát, že bude muset přenocovat venku, na dešti a v blátě. Neměla by se ani moc kam schovat, protože se tu rozkládala poměrně otevřená krajina, tu a tam přizdobená shlukem stromů, a střídaly se tu plochy neprostupného roští s políčky, na nichž se zelenalo mladé osení. Konečně zahlédla mezi několika vzrostlými stromy stavení. Okna zasklená malými, olovem pospojovanými kosočtverečky se třpytila, jak se za nimi mihotala slabá záře plamenů, a Bára se málem rozplakala blahem při pomýšlení, jak teplo tam musí být. Ona už byla prokřehlá až na kost.

Vzala za kliku a otevřela dveře.

V očích i v nose ji okamžitě zaštipal kouř a rozkašlala se.

„Zavři, táhne!“ zavřeštěl na ni kdosi.

Na okamžik zaváhala, z které strany raději zavřít, ale teplo zvítězilo, a tak zavřela zevnitř.

Místnost, ve které se ocitla, byla velmi prostorná. Stálo tu několik bytelných stolů s lavicemi a židlemi, takže na první pohled poznala, že se ocitla v hospodě. V hospodě uprostřed ničeho. Bára si vzpomněla na perníkovou chaloupku. Ta sice nebyla uprostřed ničeho, ale uprostřed lesa, nicméně obojí je podezřelé umístění a Jenička s Mařenkou to mělo varovat. Bára rychle přemýšlela, před čím by ji měl varovat fakt, že hospoda není ve vsi, kde obvykle hospody bývají, ale mezi poli. Nic ji nenapadalo, protože zlodějské nebo pašerácké doupe by přece nestálo všem na ráně u vozové cesty, podle hojnosti stop velmi frekventované. Stejně neměla kam jít.

Byla tu skoro tma, protože jediné světlo obstarával krb. Obrovský, ale opravdu obrovský krb, který trůnil vprostřed stěny proti vchodu. Nebyl to takový ten krb zapracovaný do zdi, ale

spíš velké, čtyřhranné vyzdéné ohniště přístupné ze tří stran a nad ním široký, leč zužující se komín, který odváděl dým. Nebo aspoň jeho část. Kdyby na to přišlo, mohl by se v něm opékat celý vůl. Tedy v krbu, ne v komíně. Ale plápolal tam jen decentní ohníček. Kolem něj seděli asi tři nebo čtyři muži, ohřívali se a sušili si oblečení. Mokrá a kdovíjak dlouho nepraná látka přispívala k onomu štiplavému zápachu, který Báru málem uzemnil hned ve dveřích. Představa, že se půjde sušit k těm chlapům, přišla Báře naprosto nepřijatelná.

Po pravé straně vedly nahoru dřevěné schody, které neměly zábradlí, ale prkennou stěnu s okénky, snad aby se opilci neřítili střemhlav dolů do nálevny, a v tmavých zákoutích dále v místnosti se daly tušit několikery dveře a překvapivě také postel se sloupky a závěsem.

Bára si rychle sundala z hlavy zástěru, než se někdo otočí a všimne si jí, a uvázala si ji kolem pasu.

„Hosti, *Sesil!*“ zahulákal zase někdo od krbu.

„Už jdu!“ zatrylkovala odkudsi z temnot *Sesil*, tedy Cecile. Cecilka. Z těch několika slov Bára poznala, že je ve Francii. Tedy s velkou pravděpodobností. Francouzsky se totiž nemluví jen ve Francii. Taky ve Švýcarsku nebo v Kanadě. Takže je prostě ve *frankofonní* zemi. Což má určité výhody, protože francouzsky umí dobře i doma, takže třeba vždycky ví, jak se které slovo píše. Nicméně to nijak nepomůže při zjišťování, *kde* přesně a *kdy* přesně se ocitla.

Cecilka skutečně přiběhla cobydup. Byla to paní kolem čtyřicítky, boubelatá, růžolící, dalo-li se to v přítmí posoudit, a plná energie, s jednoduchým čepcem na hlavě a pevně utaženou šněrovačkou, z jejíhož výstřihu jí lezla nejen košile, ale i velká část bujných nader, což se snažila poměrně marně zamaskovat plátěným šátkem.

„Vítejte, slečno,“ udělala před Bárou pukrle. „Kde máte doprovod?“

Bára se zmateně rozhlédla, jako by onen doprovod ještě před okamžikem stál vedle ní.

„Já... Nemám žádný doprovod,“ přiznala.

„Přece jste nepřijela sama,“ zasmála se Cecilka. „Jsou ještě venku? Vypřahají? Pošlu podomka, ať to udělá.“

Bára zavrtěla hlavou.

„Já jsem přišla pěšky,“ přiznala a rozpačitě sklonila hlavu. Notně ublácená sukně byla neklamným důkazem toho, že mluví pravdu.

„Pěšky?“ užasla Cecilka. „A to jdete z Paříže? Celý den?“

Hele, jsem den cesty od Paříže! zastříhala ušima Bára. Takže opravdu Francie!

„Ne,“ ošila se, protože teď už skutečně dojde na otázku, kdo je a co tam dělá.

„Ne? Takže do Paříže? Pěšky? Odkud? Z *Mú*?“

Psalo se to Meaux, ale opravdu to znělo, jako když bučí telátko. Krávy totiž bučí, ať dělají bú nebo mú.

„Ne. Ne z Meaux. Já – já jsem vlastně nejdřív nešla pěšky,“ začala Bára trochu od lesa. Rozhodla se, že když už je tak blízko Paříže, použije povídačku z roku 1793.

Cecilka na ni s očekáváním civěla a nic neříkala.

„Já jsem se ztratila,“ vyhrkla tedy Bára a nasadila osvědčený výraz *ještěšlovoabudubrečet*. Už ho měla vypilovaný k dokonalosti.

„Ztratila?“

Bára kývla a nakrabatila obličej, jako že jsou slzy už opravdu na spadnutí. Zabralo to.

„Jste prokřehlá a promočená,“ přehodila se ze zvědavého do pečovatelského módu Cecilka. „Pojďte se usušit, dáte si něco na zahřátí a přitom mi všechno povíte.“

Pohled jí zalétl ke krbu, který okupovali jediní hosté a už po Báře se zájmem pokukovali.

„Raději v kuchyni,“ usoudila Cecilka a vedla Báru do dveří v temném koutě za krytým schodištěm.

V kuchyni bylo také začouzeno, ale vonělo to tu jinak. Čerstvým chlebem, pečeným masem, kyselým zelím a vínem. I tady byl krb, sice menší, ale hořel v něm větší oheň, protože se nad plameny opékala tři kuřata nabodnutá na rožni. Cecilka zkontrolovala, jestli se nepálí.

„Svlékněte si ty šaty, ať nedostanete rychlé souchotě,“ poručila Báře a přistrčila jí ke krbu trojnožku. „Přinesu vám něco na převlečení.“

Bára chvíli otálela, ale Cecilka měla pravdu, zůstat v mokrých šatech mohlo být o zápal plic, a tak ze sebe deštěm ztěžklé oblečení

začala sundavat. Pod sukní měla dvě spodničky. Ucourané od bláta byly obě, ale provlhlá deštěm byla jen ta vrchní, spodní ne, takže tu si mohla nechat. Punčochy přivázané pod koleny stužkami ovšem dopadly katastrofálně. Cestou několikrát zapadla do bláta až po kotník, však taky málem přišla o botu, když se jí vyzula a v hluboké louži ji musela lovit jako kluzkého úhoře. Až od půli lýtek nahoru bylo poznat, že jsou punčochy původně bílé. Mokrou měla i košili s bohatě řasenými rukávy, které by se ostatně od místa, kde vyčuhovaly zpod kabátku, daly ždímat, a navlhl i korzet. Při svlékání Bára zjistila, že má v pase přivázanou prazvláštní věc. Takovou látkovou vycpávku připomínající přerostlou jitrnici, která měla zajistit, aby to vypadalo, že má zadek jak štyrský valach.

V mokré košili, jakžtakž suché spodničce a bosa se ještě notnou chvíli tetelila zimou u ohně, než se Cecilka vrátila s náručí oblečení.

„Všechno si musíte sundat, i tu košili!“ nařídila jí a ohleduplně se otočila, aby Bára mohla rozkaz provést. Vklouznout do suchých a teploučkých šatů byl pocit k nezaplacení.

„Ty šaty a boty vám zítra vyčistím, teď už na to není vidět,“ slíbila Cecilka, když Báře podávala misku s horkou polévkou a kus chleba.

„Já ale nemám čím zaplatit,“ upozornila ji pro jistotu Bára hned, aby později nedošlo k nějakému nepříjemnému nedorozumění. Koneckonců jsou v hospodě, a bez peněz do hospody nelez, že?

„Jedna miska polévky nás na mizinu nepřivede,“ prohlásila velkoryse Cecilka.

„Ale ty šaty a nocleh... Já bych si to odpracovala,“ navrhla Bára opatrně.

„Hm,“ udělala Cecilka, zkontrolovala kuřata a zamíchala něco v kotlíku zavěšeném na řetězu. „A jakpak to, že jste tu sama?“ vrátila se k nepříjemnému tématu.

Bára si rychle kousla do krajíce, aby ještě chvilku nemusela odpovídat.

„My jsme jeli za dědečkem a babičkou,“ začala zeširoka.

„Do Paříže? A odkud?“ vyzvíдалa Cecilka.

„Ne do Paříže. Do *Langedoku*,“ vytasila se Bára s upravenou historií z roku 1793. Musela ji trochu upravit, protože ta původní se odehrávala přímo v Paříži a Paříž je den cesty odtud. Languedoc si tehdy

vybrala proto, že odtamtud pocházel Filip, vikomt de La Calmette, takže jí jméno kraje bylo povědomé a také věděla, že je to až v jižní Francii, tedy bezpečně daleko od Paříže. Pravděpodobnost, že narazí na někoho, kdo to tam zná, byla tudíž tehdy i dnes zanedbatelná.

„Do Languedocu? To je ale lán cesty!“

„To je. Navíc my jedeme... jsme jeli... až z Prahy.“

„Kde to je?“ zeptala se přesně podle Bářiných předpokladů Cecilka.

„To je v Českém království.“

„A to je kde?“

„To je někde, jak je Svatá říše římská. Ještě dál,“ poučil ji pán, který právě vstoupil do dveří s náručí polen.

„Vy jste jeli přes Svatou říši římskou?“ užasla Cecilka.

„No to my jsme museli, jinak bychom se do Francie nedostali,“ vysvětlila Bára.

„Kdo to je?“ zeptal se pán Cecilky.

„To je náš host,“ vysvětlila Cecilka.

„Tohle?“ podíval se podezřívavě pán na Báru. Z několikadenního strniště mu znatelně vystupoval zanedbaný knír a bradka, prošedivělé mastné vlasy mu sahaly až na ramena a nad čelem si je zastříhl, ale asi moc, protože ofina byla neslušivě krátká. Přes oblečení měl uvázanou dlouho nepranou zástěru s láclem.

„No, ano, před chvílí se objevila u dveří, celá zmáčená a zabláčená, a teď mi líčí, jak se tu ocitla,“ vysvětlovala mu netrpělivě Cecilka.

„Podomek ale nepřivedl žádné koně.“

„Ona je sama. A přišla pěšky.“

„Sama? Pěšky? Jak to?“

„Teď mi to chtěla říct, muži,“ docházela už Cecilce trpělivost.

Hospodský, protože to nemohl být nikdo jiný než hospodský, se usadil na stoličku a pohodlně se opřel loktem o nůši obrácenou dnem vzhůru, z čehož naprosto jasně vyplývalo, že si chce Bářino vyprávění poslechnout také. Báře to působilo pramalou radost, protože měla pocit, že lhát před dvěma lidmi je horší než lhát před jedním, ale nedalo se nic dělat.

„Ono to totiž bylo tak,“ začala znovu a zešíroka. „Tatínek obchoduje s látkami. A hodně kvůli tomu cestuje, i do ciziny. Aby nakoupil zboží, které hned tak někdo zákazníkům v Praze nenabídne.“

„To ale dnes není bezpečné,“ soudil pan hospodský.

„Dnes už je to snad trochu lepší, to za války...“ soudila Cecilka.

„Vždyť je pořád válka,“ máchl znechuceně rukou hospodský.

„Ve Svaté říši římské už ne,“ oponovala Cecilka. „To jen my pořád bojujeme se Španěly.“

„A páni se rvou mezi sebou o to, kdo bude vládnout místo krále, kéž ho Pán Bůh dlouho při pevném zdraví uchovati ráčí,“ přisadil si hospodský. „Ale pro obchod už to je trochu lepší,“ připustil a kývl na Báru, ať pokračuje.

„Tatínek jezdíval dřív pro látky i hodně daleko, a tak se seznámil s mým dědečkem z Languedocu a ten měl moji maminku za dceru a tatínkovi se líbila, tak si ji vzal. Ještě než jsem se narodila,“ dodala, jako by hospodský i Cecilka byli poněkud *subnormní*, což bylo Bářino oblíbené krycí označení pro blbečky, a nedovedli si to domyslet sami.

„A narodila jste se jim brzy po svatbě?“ zeptala se Cecilka.

„Já si úplně přesně nepamatuju, kdy se brali, ale myslím, že jsem se narodila asi za tři roky.“

„A kolik vám je?“ vyzvídal hospodský. Na to, jak jsou lidé v minulosti přišerně zvědaví, si Bára pořád nemohla zvyknout. Tak nějak tušila, že je to projev zdvořilého zájmu, a taky přísun zajímavých novinek, protože nemají ani televizi, ani internet, takže se sotvakdy něco nového dozvědí, ale bylo to protivné. Protože o to důkladněji musela lhát, lépe řečeno si svoje lži pamatovat.

„Čtrnáct,“ přidala si dva roky. Jednou se jí to sice nevyplatilo, v roce 1918, kdy už mohla být ve čtrnácti i popravená, ale na druhou stranu byla dost vysoká a dvanáct by jí v minulosti málokdo věřil.

„Takže se brali asi před sedmnácti lety,“ vypočítal rychle hospodský. „To bylo těsně před tím, než jsme začali válčit s Habsburky.“

„Ve Svaté říši římské se tou dobou už bojovalo,“ vzpomínala Cecilka. „Ale hodně na severu, se Švédy.“

„Však nás to stálo peněz!“ zahořekoval při té vzpomínce pan hospodský, jako kdyby celou válku financoval z výnosu svého hostince. „Co jsme se naplatili na daních!“

„Váš otec musel být velmi odvážný, když se za války pouštěl na tak daleké obchodní cesty,“ vrátila Cecilka řeč k Bářinu pomyslnému rodičovstvu.

„No, já jsem ještě nebyla na světě, tak to nemůžu posoudit,“ vykroutila se z přímé odpovědi Bára, ale získané informace okamžitě zapracovala do své rodinné historie. „Jenže potom, jak válka pokračovala, tak jsme samozřejmě nemohli babičku a dědečka navštěvovat. Já jsem je nikdy neviděla. A když maminka nedávno umřela, napsal tatínek babičce a dědečkovi, aby to věděli, a pak nám od nich přišel dopis, že by si mne moc přáli vidět, než umřou taky, protože už jsou staří, a tak jsme se vydali na cestu.“

„Vy jste ztratila matku, ubohé dítě?“ zalomila nad ní Cecilka rukama a Bára se mamince v duchu omluvila.

„Ona byla hodně nemocná,“ špitla, jako že se jí chce plakat, čímž dojala i pana hospodského.

„To je vždycky neštěstí, když dítě přijde o matku,“ politovala ji Cecilka a Bára se cítila provinile, že ji balamutí.

„A kde tedy máte otce, slečno?“ položil pan hospodský dlouho očekávanou otázku. Naštěstí už na ni Bára byla připravená.

„To je právě to. Tatínek si myslel, že už je cesta bezpečná, když se ve Svaté řiši římské neválčí, ale včera nás přepadli. Zrovna jsme s kočárem na chvíli zastavili, abychom se protáhli a abychom si...“ Nevěděla, jestli je vhodné říct, abychom si odskočili nebo ulevili, ale Cecilka i hospodský se rychle dovtipili. „Já jsem se trochu zdržela, tatínek a sluha už byli v kočáře a kočí na kozlíku, když se přihnali nějakí bandité na koních a zastřelili kočího a jeden skočil na kozlík a s kočárem i s tatínkem ujeli a já tam zůstala sama.“

Pro jistotu se rozplakala, protože v tomto bodě to vyprávění přímo vyžadovalo.

„Můj ty bože!“ pokřižovala se Cecilka.

„To jste měla z pekla štěstí, že si vás nevšimli!“ řekl pan hospodský. „Pamatujete si z toho přepadení něco? Kolik jich bylo? Kam potom jeli? Jak vypadali?“

Bára horlivě vrtěla hlavou.

„Seběhlo se to tak rychle...“

„A jak se jmenovala nejbližší vesnice?“ zjišťovala Cecilka, kde ke zločinu došlo.

„Nevím.“

